

Rok 1968, revolúcia (aj) proti otcom

lanuovabq.it

26. apríla 2019 ✚ História ✚ Revolúcia 1968

Foto: filozof Sartre s Che Guevarom

Zdroj: wikipedia.com

Vymierame. A páchame samovraždu: doslova. Len v Taliansku máme 4000 samovrážd ročne (na Slovensku 500). Aj to, že nechceme privádzať deti na svet, je forma samovraždy: samovraždy spomalenej. Naše potomstvo jednoducho nepríde na svet. Právo na potrat, potrat ako právo, je najvýraznejším výdobytcom kultúry, ktorá je jednoducho kultúrou smrti. Medzi ďalšie výdobytky patrí právo podstúpiť bolestivú operáciu a chorobu kvôli fiktívnej predstave príslušnosti k druhému pohlaviu, právo prenajať si ženské telo, aby porodilo dieťa a potom mu ho odobrať.

Ak chceme vedieť, ako sme k tomu všetkému dospeli, musíme začať od roku 1968. Bolo to rok 1968, ktorý dovolil spoločnosti, ktorá bola síce nedokonalá, ale zato vedela odlíšiť čo je krásne od toho, čo je škaredé, čiže bola mocná a životaschopná, aby sa transformovala na spoločnosť samovražednú, ponárajúcu sa do škaredosti, topiacu sa v antidepresívach a v kanabise, plnú smútku a sklúčenosti, akú by sme pred generáciou považovali za nepredstaviteľnú. Po skončení druhej svetovej vojny a po Stalinovej smrti sme prešli do obdobia, kedy sa nám začalo ekonomicky neuveriteľne dariť. Na našich poliach v hojnom množstve rástlo obilie. Choroby, ktoré nás po stáročia sužovali, sa vďaka antibiotikám stali minulosťou. Napriek tomu nenávisť vypukla s takou silou, že ulice boli zaliate krvou, keď synovia a dcéry dávali najavo svoje rozhorčenie, že nezdedili dokonalý svet, ktorý by sa podobal svetu zobrazovanému v reklame.

Ak chceme pochopiť našu dobu, musíme pochopiť rok 1968. Ak chceme pochopiť rok 1968, zalistujme vo vzácnej a faktami nabitej knihe Giovanniho Formicolu: *Il Sessantotto, macerie e speranze (Rok 1968, trosky a nádeje)* (vyd. Cantagalli). Kniha pozostáva z dvoch častí: Prvou z nich je esej o roku 1968 písaná vášnivým a impulzívnym štýlom, pretože rok 1968 zanechal mnoho sutiny, o ktorú stále zakopávame. Druhou časťou je krásna esej o mestskom štáte Rijeka, príloha, ktorá súvisí s prvou časťou knihy, pretože aj tu ide o revolúciu a kontrarevolúciu.

Na YouTube je možné nájsť prednášku, ktorú mal autor v Parme 7. apríla 2018. Ako vysvetľuje Giovanni Formicola, je dôležité študovať rok 1968, pretože šesťdesiatosmičkári „dospeli“ a obsadili politické funkcie, kreslá a predsedníctva súdov, takže rok 1968 ešte zďaleka neskončil: je nažive a darí sa mu. Obsadili najmä televíziu. Giovanni Formicola zdôrazňuje, že existujú dva roky 1968: olovený

rok 1968 a rok túžby. S oloveným rokom 1968 sme si prirodzene robili veľké starosti, pretože zabitých bolo mnoho, ale v skutočnosti to, čo nás naozaj ničí, je rok túžby 1968. Olovený rok 1968 bol rokom politicko-vojenským, rokom zabitých mŕtvych, strelieb, potokov krvi, zaplňajúcich ulice krajín, ktoré konečne vyšli z vojny, a ktorým sa ako-tak začalo dariť. Ľudia v mojom veku si pamätajú krvou postriekané policajné kamióny, stojace na rohoch ulíc. Nie je to fenomén patriaci do minulosti, poznamenáva Formicola, pretože siroty sú stále siroty, zmrzačení sú naďalej zmrzačení, mŕtvi sú stále mŕtvi, obeť neprestali byť obeťami, zatiaľ čo brigatisti sa stali ex brigatistami a zastávajú dôležité pozície.

Zdroj: wikipedia.com

Komunistický terorizmus bol iba zdanlivo nerealistický. Jeho úlohou, ktorú sa podarilo splniť, bolo dosiahnuť, aby sa komunistická strana ukázala ako spoľahlivá a dôveryhodná, aby sa vymanila zo stranického geta späť do so smrtiacou a agresívnou zahraničnou diktatúrou. Vďaka Červeným brigádám sa Komunistická strana, hoci bola vždycky prepojená, dokonca aj ekonomicky, s touto diktatúrou, mohla prezentovať ako bašta brániaca zákonnosť. V jej prospech jestvoval a stále jestvuje jeden pozitívny predsudok: cieľ, ktorý svätí prostriedky. Revolúcia, je dobrým cieľom, pretože jednou amnestiou a trochou krvi vymaže všetky nespravodlivosti. Mýtus revolúcie vychádza z nesprávneho konceptu. Popiera prirodzenú ľudskú agresivitu, skutočnosť, že mnohí jednotlivci sa budú snažiť zdolať druhých vo svoj prospech a niektorí uspejú. Dokonalé spoločnosti neexistujú a všetky revolúcie majú jediný účinok: destabilizáciu nedokonalkej spoločnosti, ktorá sa ešte prehľbuje, uvoľnenie ľudskej agresivity, ktorá akoby samospádom dosahuje nepredstaviteľné vrcholy. Je to oveľa horšie. Cieľom by mal byť súcť s najchudobnejšími a s obeťami sociálnej nespravodlivosti. Veľmi vážna chyba: ak sú prostriedky hanebné, rovnako hanebný je aj cieľ. Nikto, kto zabije bezmocných a nevinných, nemôže sledovať morálny cieľ. Revolucionárom a šesťdesiatosmičkárom v skutočnosti na chudobných a marginalizovaných absolútne nezáleží. Cieľ bol skutočne hanebný: nedokonalú demokraciu nahradiť dokonalou diktatúrou podľa sympatického vzoru Lenina, Stalina, Maa, Pol Pota. Mafiáni sú, v istom zmysle, menej nebezpeční: im stačí zabiť a ukradnúť peniaze, nechcú našu dušu, iba naše peniaze. Nikto z nich nikdy nespôsobil ani len 1% skazy, ktorú spôsobili režimy reálneho komunizmu.

Rok 1968 túžby však bol premenou túžby na právo. Ba bola to transformácia tuctovej detskej a smiešnej túžby na právo: právo na trvalý koitus bez akejkoľvek zodpovednosti. Nebola to žiadna sexuálna revolúcia. Sex je nádherná vec, Boží dar, prostredníctvom ktorého sa človek a žena zjednocujú a plodia život. Rok 1968 bol revolúciou erotickou. Sexualita zmizla a zostalo ustavičné obtieranie sa, drhnutie, ktoré spôsobujú, resp. môžu spôsobovať príjemné pocity. Zatiaľ čo všetci čvrikali o oslobodení ženy a o jej dôstojnosti, pornografia zamorila svet. Vo svete sa v nebývalej miere začala šíriť prostitúcia. Útlak ženy

dosiahol nebývalé rozmery: takzvané tehotenstvo pre druhých, kameňovanie a povinnosť nosiť závoj je čoraz rozšírenejšia a stále viac tolerovaná Západom.

To všetko sa zrodilo z predstavy, že revolúcia, čiže úplný rozchod s minulosťou, je vždy pekná vec. Všetky rozchody a zlomy sú z princípu zlé. Tento mýtus revolúcie sa zrodil v šestnástom storočí popretím dedičného hriechu. Neexistuje žiaden dedičný hriech: ak veci nejdú a niečo je zlé, tak to zlé sa napraví peknou revolúciou, po ktorej bude všetko krásne a pôjde tak dobre ako v reklame. Kto vie, prečo to nefunguje: namiesto potokov mlieka a medu vždycky nachádzame rieky krvi a zabité mŕtvolky. Alebo rieky infantilnej a nešťastnej nezodpovednosti, ktoré spájajú krehkosť a aroganciu.

Rok 1968 odmietol otcov, všetkých otcov, počínajúc Bohom Otcom. Odmietol osobnú zodpovednosť. Odmietol logiku, počnúc logikou Aristotelovou, ktorú označil za kazajku. Zavrhol pravdu a schopnosť vedieť ju odlíšiť od nepravdy a následne zavrhol krásu a schopnosť odlíšiť ju od ošklivosti. Architektúra, maľovanie, sochárstvo, hudba stratili svoju krásu. Pred rokom 1968 sa konal Druhý vatikánsky koncil. Ak sa mení liturgia, mení sa aj kult. Ak sa mení kult, mení sa aj kultúra.

Ruín mnoho, nádeje málo, ale nejaká stále existuje. A nádej na obnovu. Ako? Znovuobjavením toho, čo je pekné, dobré, správne. Znovuobjavením toho, čo je pekné, dobré, správne v našich kostoloch. Znovuobjavením toho, čo je pekné, dobré, správne v našich domoch, okolo vianočného stola, na rodinných výročiach a cirkevných sviatkoch.

<http://www.lanuovabq.it/it/sessantotto-macerie-di-una-rivoluzione-contro-i-padri>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rok-1968-revolucia-aj-proti-otcom/>